

minister mindede om, at Fiskerne havde været repræsenterede i den Kommission, der har været nedsat til at forberede Forslaget. Men det er jo ikke muligt i en Kommission at faa en saadan Repræsentation, at man kan sige, at alle Fiskere ere tilfredsstillende repræsenterede. Jeg tror ogsaa, at Forholdene have været saadanne, at man maa sige, at Fiskerne ved den østlige Del af Limfjorden ingen Repræsentation have haft i denne Kommission. Jeg vil derfor minde om, at Fiskerne i den østlige Del af Fjorden gentagende have fremsat deres Krav her paa Rigsdagen. Jeg skal saaledes minde om, at i 1902 indbragte jeg her i Tinget et Andragende fra 225 Fiskere fra Nibe og Omegn, og i 1903 indbragte jeg et lignende Andragende fra et omtrent lige saa stort Antal Fiskere. Det er disse Krav, jeg gerne vil, at der skal tages noget Hensyn til, og det Forslag, som er stillet af det ærede Medlem for Hjørring Amts 5te Valgkreds (C. Sørensen) under Nr. 64, tager Sigte paa en Del af de Krav, som disse Fiskere der have stillet. Disse Krav ere: Bibeholdelse af de laasede Vande i den østlige Del af Limfjorden, Retten til at faa Lov til at faa Vedtægter for Dele af Limfjorden og Ret til Ansættelse af Fiskerifogeder. Det er disse Krav, som Fiskerne have stillet i den østlige Del af Limfjorden, og det er dem, som jeg gerne vil henlede det høje Tings Opmærksomhed paa, og jeg vil henstille til Udvalget og den højtærede Landbrugsminister om imellem anden og tredie Behandling at imødekomme disse Krav, for saa vidt det er muligt at vise nogen Imødekommenhed over for disse Fiskere. Det forekommer mig, at det er rimelige Krav, de have stillet, og jeg haaber derfor ogsaa, at Udvalget og Ministeren imellem anden og tredie Behandling ville tage Hensyn til disse Ønsker og imødekomme dem. Jeg skal hermed anbefale det Forslag, som er stillet af det ærede Medlem for Hjørring Amts 5te Valgkreds under Nr. 64.

N. C. Christensen: Jeg skal begynde med at udtale min Beklagelse over, at den ærede Landbrugsminister ikke en Gang mener at ville fastholde de af Flertallet stillede Ændringer angaaende Aalegaardsretten. Det er nemlig efter min Mening saaledes, at Flertallet forlanger for lidt. Naar man vil gaa med til de Bestemmelser, der ere foreslaaede fra Flertallets Side, er det jo for at afbøde noget af den Uretfærdighed, der blev indført ved Loven af 1888. Det er ganske vist saaledes, at

bl. a. det ærede Medlem for Thisted (N. Andersen) udtalte forleden Dag, at det var mærkeligt, at det skulde være ved en Tilfældighed, at Loven var bleven saaledes, som den er, og han henviser navnlig til, at en Mand som Overretsprokurator Leth, der betragtes som sagkyndig, var Medlem af det Udvalg, som arbejdede den Gang. Men det er lige saa sikkert, at netop Overretsprokurator Leth har udtalt sig mest beklagende over, at denne Paragraf er bleven affattet saaledes, som den er, og det er ham, som kraftigst har paavist, hvilken Uretfærdighed der derigennem øves mod Fiskerne, netop fordi Paragraffen er fortolket saaledes, som den er fortolket af Højesteret. Og det er jo ogsaa saaledes, at det ærede Medlem for Thisted sluttede sin Omtale af dette Spørgsmaal med at sige, at han erkender, at man har nogen Ret til at bebrejde de Mænd, som have siddet i Fiskeriudvalget, at de ikke have haft deres Tanker rigtig godt samlede. Og han tilføjer: Det kan med nogen Grund bebrejdes ogsaa de øvrige Medlemmer af Tinget; og han slutter med at sige: Jeg maa med Skam sige, at jeg ikke var med til at stemme imod. Han indrømmer altsaa, at det kan bebrejdes de Mænd, som sad i det nævnte Udvalg, at de ikke have haft deres Tanker godt samlede, og han siger om sig selv, at han maa med Skam bekende, at han ikke har været med til at stemme imod. Dersom det nu var saaledes, at den Lovparagraf, som da blev vedtagen, ikke var kommen til at virke anderledes, end som de Mænd, der have dels haft Sæde i Udvalget og dels været med til at vedtage Loven, havde ment, den skulde virke, saa synes jeg ikke, der var Grund til at fremkomme netop med de Udtalelser, som det ærede Medlem for Thisted der har fremsat. Men det hænger jo saaledes sammen, at da man vedtog denne Lovparagraf og altsaa lod følgende indføje i Paragraffen: „Ethvert Slags Fiskeri udfor Kysten af andre, ogsaa Fiskeri med frit staaende Aaleruser, er tilladt, naar det ikke udøves i saadan Nærhed af de i Forbindelse med Aalegaarde eller Aalestader udsatte Aaleruser, at det skader Fiskeriet med disse“, mente man at skaffe nogen Sikkerhed for, at ogsaa Fiskere, som ikke have Aalegaardsret, altsaa ikke have Grundejendom, som støder ud til Vandet, kunne faa Ret til at fiske. Man har temmelig sikkert tænkt sig, at man med Hensyn til denne Bestemmelse om, hvorvidt det var for nær eller ikke ved deres Redskaber, vilde gaa ud